

OP WEG NAAR COMPOSTELA

PIETERPAD
(deel 1)

VOORSTELLING TOCHT

Het is de bedoeling dat ik (Ludwig) een pelgrimstocht onderneem naar Santiago de Compostela, vertrekkend aan de Waddenzee (in het noorden van Nederland) tot de Atlantische oceaan in Spanje, via verschillende GR paden. Ik begin met het Pieterpad in Nederland. Eens de grens over met België volg ik tot Namen voornamelijk wandelpaden die gelijklopend zijn met de GR 5. Van in Namen volg ik de GR 654 tot Vézelay. Van Vézelay zou ik de GR 654 verder kunnen volgen tot de Spaanse grens doch hier ga ik een ommetje maken van zowat 400 km tot Le-Puy-en-Velay, om daar te geraken neem ik de GR 13 (traversée du Morvan) en vervolgens nog een stukje GR 3. In Le-Puy-en-Velay neem ik dan de GR 65, de pelgrimsroute die door de Italianen wordt gevolgd. Dit zou tevens de mooiste aanlooproute zijn van de vier historische routes die door Frankrijk lopen. Staan op het programma; het Centraal Massief, Haute Loire, Lozère, Lot, Tarn en Garonne, om vervolgens de Spaanse Pyreneeën door te trekken. Tot de Pyreneeën is de vooropgestelde route al meer dan 3.000 km. Ik zal er dus wel een tijdje zoet mee zijn. Normaal gezien doe ik deze tocht alleen met de tent en met de rugzak maar af en toe zal ik wel eens vergezeld worden door een wandelvriend.

DEELNEMERS

Ludwig (de pelgrim)

Leo (de vergezeller)

Henk (de tweedaagse meeloper)

Gerda (de barmoeder/gastvrouw)

Maandag 9 april 2012

- Van : Pieterburen
- Naar : Winsum
- Afstand : 12 km
- Duur : 3 uur

We starten onze tocht in Pieterburen in de vroege namiddag. Pieterburen is een oud dijkdorp. Ten noorden van het dorp ligt het zogenaamde “nieuw land” dat verkregen is door landaanwinning. Het zuiden van het dorp bestaat voornamelijk uit wierdenlandschap, een van de oudste landschappen van Nederland. Het dorp heeft ook een haven, gelegen op het einde van een maar. We passeren ook de zehondencrèche van Lenie 't Hart.

De eerste helft van onze tocht houden we het nog droog. De tweede helft echter krijgen we af en toe wat motregen en soms een lichte bui. Het is koud en winderig. Langs onze weg kronkelen kleine watertjes, de “maren”, restanten van vroegere eb- en vloedgeulen toen het land nog niet bedijkt was.

Eenrum is het eerste wierdendorp dat we aandoen. Wierden zijn eigenlijk heuvels die men aangebracht heeft om niet overspoeld te worden door de zee. Deze heuvels zijn meestal omringd door kreken en vloedgeulen ook wel “maren” genoemd. De dorpskern van Eenrum is beschermd landschap. In het dorp is ook een mosterd- en azijnmakerij met de naam “Abraham”.

Iets voor Winsum komen we aan een windmolen die voor de gelegenheid (tweede Paasdag) open gesteld is. We gaan er een koffietje drinken. We hebben geluk, terwijl we binnen zitten valt er buiten een flinke bui uit de lucht.

We mogen de volledige molen bezichtigen. Hij telt wel vier of vijf etages, is nog in een zeer goede staat en de meeste zaken zijn nog authentiek.

De dorpen Winsum en Bergum vormen een dubbeldorp en zijn gelegen op een dubbele wierde. Daartussen stroomt het Winsumerdiep welke ooit een “maar” was.

We zetten onze tentjes op een camping naast een riviertje en gaan 's avonds een lekkere pizza eten.

Dinsdag 10 april 2012

- Van : Winsum
- Naar : Noordlaren
- Afstand : 36 km
- Duur : 9 uur

Van zodra het licht wordt breken we onze tentjes af en gaan we op stap. De eerste kilometers houden we het nog droog maar al gauw krijgen we toch terug af en toe een bui in de vorm van motregen. Tussen de buien door drogen onze kleren op maar zodra onze kledij droog is volgt er een nieuw buitje.

In dit gebied zitten veel blauwe reigers. De reiger eet vissen, amfibieën, insecten en zelfs kleine zoogdieren zoals mollen en muizen. Een blauwe reiger wordt gemiddeld 25 jaar oud.

De kerk van Oostum is gelegen op een afgegraven wierde en werd gebouwd in het midden van de 13de eeuw. Het dak is met oude holle en bolle pannen bedekt. Men noemt deze pannen nonnen en monniken. Het zadeldak van de toren staat dwars ten opzichte van het dak van de kerk.

Leo is niet bang van stieren. Met zijn rode regenhoes over de rugzak getrokken trekt hij door het gebied van de stier en daagt hij de stier uit. De stier is vandaag echter afwezig.

We stappen door Groningen. Deze Provincie is momenteel een van de meest problematische regio's in Nederland. In de stad is 25% van de beroepsbevolking werkloos.

Tussen twee buien door drogen we onze tenten op een winderige plaats. Af en toe komt de zon eens piepen maar veel laat ze zich niet zien. April doet wat hij wil!

We komen in een gebied waar veel ooievaars zitten. De vleugelspanwijdte van de ooievaar bedraagt 195 tot 215 centimeter. Als carnivoor eet de ooievaar een breed scala aan dierlijk prooi, inclusief insecten, vissen, amfibieën, reptielen, kleine zoogdieren en kleine vogels. Het is een monogame broeder, maar vormt geen paar voor het leven. Het paar bouwt een nest bestaande uit grote takken, dat soms meerdere jaren wordt gebruikt. Het vrouwtje legt elk jaar één legsel van gewoonlijk vier eieren. Beide ouders broeden om beurten de eieren en voeden ook beiden de jongen. Deze opvallende vogel heeft aanleiding gegeven tot vele legendes in zijn verspreidingsgebied, waarbij de meest bekende is dat baby's worden gebracht door de ooievaar.

Tussen de Hondsrug en de rug van Sleen ligt er een veencomplex van vele meters dik. Voor de prehistorische mens was het een plaats van executies en van offers. Gevonden veenlijken zijn hiervan getuige. Het veen werd gebruikt als turf en als brandstof. Veengebieden trokken hierdoor veel arbeiders aan waardoor er dorpen en steden ontstonden rond de veengebieden. De veengebieden die er nu nog resten zijn allemaal uitgeroepen tot natuurgebied.

We overnachten op de camping van het natuurvriendenhuis “De Hondsrug”. Op de camping zijn we de enigen maar in het huis logeren nog andere gasten. Voor de campingbewoners zijn er afzonderlijke douches. We kunnen er onze was doen en we kunnen deze ook drogen op de centrale verwarming die de gehele nacht blijft aan staan.

Woensdag 11 april 2012

- Van : Noordlaren
- Naar : Borger
- Afstand : 28 km
- Duur : 8 uur

Deze nacht heeft het af en toe geregend maar als we opstaan is het droog. We breken gauw de tent af en vertrekken.

Zuidlaren heeft de grootste paardenmarkt van West-Europa. Als wij er passeren is er ook een paardenmarkt doch dit is de gewone wekelijkse paardenmarkt. De grote paardenmarkt is op de derde dinsdag van oktober. Dan worden er om en bij de 150.000 bezoekers verwacht.

Zuidlaren telt ook zeven brinken en wordt hierdoor aanzien als een groen dorp. Een brink is een open ruimte in een nederzetting op zandgronden. Veel brinken zijn omgevormd tot een plein met bomen, gras en ander groen. We passeren zo een brink waar een klein dierenparkje is waar onder andere een kangoeroe rond springt.

De bodemsoorten in deze omgeving zijn zeer verschillend en in hoofdzaak ontstaan in de perioden van de ijstijden, tot zo'n 10.000 jaar geleden. Er zijn veel natte plekken, waar tot keileem vermalen stenen de bodem slecht doorlatend hebben gemaakt.

Het weer wordt beter en beter. De regen blijft uit en de zon laat zich af en toe eens zien. Ook onze regenkledij en regencover kunnen terug in de rugzak.

Een knuppelpad is een pad dat is aangelegd door een moerassig terrein dat op deze manier gemakkelijk overgestoken kan worden. Knuppelpaden bestaan uit aan elkaar, dwars op het pad, dikke takken, boomstronken of houten paaltjes. Het pad is het beste te vergelijken met een brug, zij het dat het nauwelijks of geen fundering heeft en op de grond ligt. Er zijn al knuppelpaden gevonden die dateren van 4000 voor Christus.

We komen de eerste overblijfselen van een hunebed of dolmen tegen. Deze zijn gebouwd in de nieuwe steentijd, tussen 3450 en 3250 voor Christus. Het waren prehistorische grafkamers. Men heeft in bijna alle grafkamers grote hoeveelheden aardewerk terug gevonden. Menselijke overblijfselen heeft men er niet in teruggevonden door de zure bodemgesteldheid in Nederland waardoor zelfs skeletten volledig kunnen vergaan.

We lopen door het Balloërveld. Dat is een 367 hectare metend heideveld tussen Gasteren, Rolde en Loon. Het is een Nationaal beek- en esdorpenlandschap in de Drentse Aa. Het landschap heeft hier grotendeels zijn oorspronkelijke vorm behouden.